ה) ב"ב קעה: כתובות הב. יו) כי כתוכות קכה. 3) לקמן כב: ע"ש [עדיות פ"ב מ"ג], ג) [לקמן עח. ב"ק יב. ב"מ ט:], ד) ב"ק ב"מ ט: לקמן עח., [לקמן כד. סג:], ו) [לקמן עו: ב"מ י:], ז) [קדושין מא.], ז) [ירמיה לב], ע) [דברים כד], י) [שס], יח) [ושס ד"ה כתנחי], יב) בתוס' שם ד"ה אליבא, יג) וכ״ה ברש״י שם דף קא: ד״ה ה״ג,

מוסף רש"י

. ערב היוצא לאחר חיתום שטרות מממ ערב והוא מודה בדבר (כתובות קב.) או: שכתנ נתוך השטר אחר חתימת העדים אני פלוני בן פלוני עלכ (רשב"ם ב"ב קעה:). גובה מנכסים בני חורין. המלוה מן הערכ, ולא מנכסים משועבדים, כיון דלאחר חיתום השטר הוא הויא לה כמלוה על פה (כתובות קב.) בערכות שבעל פה, דמלוה על פה היא כיון דלא חתימי עדים על הערבות, והוא הדין לערב בלא שטר הדין לערב בלח שטר אחר מתן מעות (רשב"ם חח. אשה כותבת את ומקנתו לבעל וחחר ומוסרו לה לגירושין (לקמן והאיש כותב את שוברו. שובר פרעון כתובה שהאשה היה כתובה שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לרחיה (שם). וחצר מהלכת לא קנה. אינה קונה לבעליה כלום דלאו חלר היא במהלכת (ב"ק יב.) חלר מהלכת לא שמעינן דתקני, דכי אתרבאי מאם המלא תמלא בידו גגו חלרו וקרפיפו בידו גגו מכרו וקרפיפו מתרכלי, דלא נייד והיו משתר (ביש שי). כל שאילו מהלך לא קנה. כלומר כיון שראי לילך, ואן קומי דחלר הוא ואין קומי במורת חלר (mm). והלכתא בכפות. כגון שהעבד כפות שאינו ראוי לילך, דדמי לחלר (ב"ק יב.). חצר מהיכא איתרבי מידה. דכתיכ ונתן נידה, וידה רעותה משמע כדכמיב (במדבר כא) ויקח את כל ארנו

מילו (ב"מ י:).

פסקי רי"ד גיטה והאיש כותב את שוברו שאין קיום הגט האשה כותבת גיטה בנייר שלה וווחוו לרעל והרעל מחתימתו ונותנו לה ומגרשה בו וש"מ שגם האשה יודעת להקנות. ומהכא מוכיח שצריך הסופר להקנות הנייר הסופר י והדיו והקולמוס לבעל כדי שיהא הכל שלו: ועל היד של עבד ונותן לה את . העבד ותיפוק דכתב שיכול להזדייף הוא בעדי מסירה ור׳ אלעזר היא אי בעית אימא אפילו תימא ר' מאיר

מקנהו לו לגמרי וגמר דעתיה ומקני אבל אשה לא ידעה כולי האי ולא גמרה לאקנויי בדעתה אלא בשאלה בעלמא: לאחר חיחום שטרות. לאחר שנחתם השטר כתב הערב כתב ידו ואני ערב:

גובה. המלוה ממנו: מנכסים בני חורין. אבל לא ממשעבדי כיון דליכא שטר בעדים לית ליה קלא והוה ליה כמלוה על פה. אלמא כל אדם נמי מקנה דהא האי שטרא כשחתם בו הערב לחחר זמן כבר היה מסור למלוה והיאך נכסי הערב הזה משתעבדים בו והא בעינן ספר מקנהיי אי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסריה ניהליה: כוסבת את גיטה. ומקניא ליה לבעל ויהיב לה ניהלה: והאיש כותב את שוברו. פרעון הכתובה שפרע ומקנהו לאשה והיא מחתמת עדים ומוסרתו לו לראיה בידו: עליו. על העבד: קנחתהו. לעבד בשטר מתנה זה והגט שבידו דהוה ליה האי עבד כחלרה וגיטה וחלירה באו לה כאחד: וחלר מהלכת לא קנה. דכי אמור רבנן חלרו של אדם קונה לו לאו בחצר מהלכת אמור דשאני מקרקעי דניידי ממקרקעי דלא ניידי ורבא גופיה אמרה דלא קני בשנים אוחזין (ב"מ דף ט:): **בכפות.** דאינו ראוי להלך: חלרה הבאה לאחר מכחן. כגון נתן לה גט בחלר חבירו והלך בעל חלר ומכר לה את החלר או נתן לה במתנה והא ודאי אינה מגורשת דמאן מגרש לה דכשנתן הבעל הגט בחלר לא שלה היתה דתקני לה חלרה כאילו נותנו בידה וכי אתא האי חלר לידה לאו מכח הבעל אתיא לה דניהוי נותן לה החצר והגט ביחד: מה ידה דחיתה. בגירושין על כרחה: אף חלרה. בעינן נמי דלהוי בין מדעתה בין בעל כרחה כגון חלר

בעל כרחה ליחה. דחי חמרה חי חפשי לקבל מתנה ממנו לח קניא לה להא חצר ולא מיגרשה ביה דהא אמרה לא ניחא לי

למיקני: [והא שליחות]. אשה עושה שליח לקבלה מדעתה אבל בעל כרחה אינו נעשה שלוחה שתחגרש בקבלחו אבל הבעל עושה שליח להולכה ונותן לה על כרחה: וקמשוי שליח לקבלה. בפרקין דלקמן (דף סב:) דנפקא לן מושלח ושלחהש קרי ביה ושלחה בלא מפיק ה״א: קטנה. אביה מקבל כדנפקא לן בכתובות בפרק נערה (דף מו.) מוילאה והיתה י:

שהיתה שלה קודם שזרק הגט לתוכה:

זקן שאני דידע לאקנויי אלא אמר רבא מהכא ⁴ערב *היוצא לאחר חיתום שמרות גובה מנכסים בני חורין אמר רב אשי מאי קושיא דלמא גברא שאני דידע לאקנויי אלא 9אמר רב אשי ימהכא יאשה יכותבת את גיטה והאיש כותב את שוברו שאין קיום הגם אלא בחותמיו אמר רבא יכתב לה גם ונתנו ביד עבדו וכתב לה שמר מתנה עליו קנאתהו ומתגרשת בו ואמאי יחצר מהלכת היא וחצר מהלכת לא קנה וכי תימא בעומד יוהאמר רבא כל שאילו מהלך לא קנה עומר ויושב לא קנה "והלכתא בכפות ואמר רבא יכתב לה גם ונתנו בחצרו וכתב לה שמר מתנה עליו קנאתהו ומתגרשת בו וצריכא דאי אשמעינן עבד הוה אמינא דוקא עבד אבל חצר ליגזר ©משום חצרה הבאה לאחר מכאן ואי אשמעינן חצר ה"א דוקא חצר אבל עבד ליגזר כפות אטו שאינו כפות קמ"ל אמר אביי מכדי חצר מהיכא איתרבי ימידה מה ידה דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה אף חצרה דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה והא מתנה ימדעתה איתא בעל כורחה ליתא מתקיף לה רב שימי בר אשי והא שליחות לקבלה דמדעתה איתא בעל כורחה ליתא וקא הוי שליח לקבלה ואביי אטו שליחו' מידה איתרבי "מושלח iושלחה איתרבי ואב"א שליחות לקבלה נמי אשכחן בעל כורחה שכן "אב מקבל גם לבתו קמנה בעל כורחה: על העלה של זית וכו': בשלמא יד דעבד

וקן שאני דידע לאקנויי. שהוא חכם וידע שאינו שטר אלא אם כן אלא מהכא ערב היוצא בו'. קשה לר"י דבריש הנושא (כמוצות דף קב.יש) פליג ר' יוחנן וריש לקיש בחייב אני לך מנה בשטר וקאמר התם כתנאי מהך דערב ופי׳ בקונט׳ דפליגי אי חשיבא הודאה א"כ משמע דערב מחייב ליה משום הודאה שמודה דנעשה ערב

בשעת מתן מעות מדמייתי לה עלה והכא משמע בההיא שטרא הוא משעבד נפשיה להתחייב מעתה א ולפי׳ ר"ת יני דהתם דלא מפרש משום הודאה ניחא וי"ל דבתרתי פליגי בן ננס ור׳ ישמעאל בין שכתב בשטר ואני מודה שאני ערב בין שכתב בו ואני נעשה ערב מעכשיו דרישה דקתני ערב היולה אחר חיתום שטרות משמע דפליגי בהודאה מדלא נקט בהאי לישנא ערב שלא בשעת מתן מעות חייב ב ומדמהדר ליה בסיפא הרי שהיה חונה חבירו ג משמע דפליגי נמי בחנוק ומייתי הכא מחנוה דמשתעבד אע"פ שלא היה השטר שלו ולפי׳ הקונטרם דפליגי בהודאה אע"ג דתנן הוליא עליו כתב ידו גובה כו' התם בכתב וחתם תחתיו ופלוגתייהו שלא חתסים וערב נמי איירי כשלא חתם אלא שכתב אני ערב וומסר לו השטר בפני עדים:: והילבתא בכפות. כפות וישן

בעינן כדמשמע לקמן בהזורק (דף עת.) דאמר (א) כתב לה גט ונתנו ביד עבדה ישן ומשמרתו הרי זה גט ניעור אינו גט דהויא חצר המשתמרת שלא לדעתה ופריך בישן אמאי הוי גט חלר מהלכת היא וכ״ת ישן שאני והאמר רבא כל שאילו מהלך לא קנה עומד ויושב לא קנה והילכתא בכפות ופי׳ בקונטרם בההיא קאמר רבא דניעור אינו גט™ וכן פסקו הלכות גדולות דכפות וישן בעינן וליכא למימר דהכי פירושו והילכתא בכפות לא חשיב חלר מהלכת דלא דמי לעומד ויושב וכיון

דכפות מועיל ישן לחוד נמי מועיל ולעולם רבא לא איירי בכפות דא"כ אמאי קאמר רבא ניעור אינו גט דהוי חצר המשתמרת שלא מדעתה אפילו הוי משתמר לדעתה כגון שידיו כפותות בחבל ואוחזתו בידה לא הוי גט דחלר מהלכת היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר התם בפ"ק דב"מ (דף ט:) דמינח נייח ואיהי דקא מסגיא תותא לא הוי גט אע"ג דמשתמרת לדעתה אלא ודאי רבא בכפות אייריה וכי לא ידע אכתי דאיירי בכפות הוה מלי למיפרך מאי איריא דניעור אינו גט משום דמשתמרת שלא לדעתה אפי׳ משתמרת לדעתה נמי דחצר מהלכת

היא אלא דעדיפא מינה פריך: אבל בחצר לגזור משום חצרה הבאה לאחר מכאן. וא"ת והא שמעינן שפיר מעבד דלא גזרינן משום חלרה הבאה לאחר מכאן וי"ל דבעבד ודאי לא גזרינן דאיירי בכפות ומילתא דלא שכיחא היא ולא גזרו בה רבנן: אשר שליחות מידה איתרבאי בו'. וא"ת דבפ"ק דב"מ (דף י:) אמרי" דחלר משום ידה אתרבאי ולא גרע משליחות ובמציאה דוכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בצד חצירו ולא הוי דומיא דיד דקני מכח שליחות דוכין לאדם שלא בפניו א"כ הכא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"ג דלא הויא דומיא דידה דמתנה ליתא בעל כרחה תתגרש מכח שליחות וי"ל דדוקא לענין שלא בפניו אמרינן דלא גרע משליחות לקנות במידי דזכות הוא לו™ אבל בשאר דברים דמנין דומיא דידה דאל״כ חזר מהלכת אמאי לא קנה תקנה מטעם שליחות כמו שליח מהלך אע"ג דמטעם יד לא קני וא"ת רב שימי מאי קשיא ליה אטו לא ידע דשליחות מושלח ושלחה איתרבאי הא ברייתא היא בפ"ב דקידושין (דף מא.) ומילחא דפשיטא היא לכ"ע וי"ל דרב שימי סבר כיון דאשכחן בשליחות דמתגרשת בלא הגעת גט לידה אע"ג דליתא בעל כרחה לענין חצר נמי דאיתרבאי משום יד לא מיסתבר ליה למימר דקפיד קרא אהכי דליהוי דומיא דיד " ואביי מהדר ליה דאין להביא ראיה משליחות לחלר כיון דשליחות איתרבאי מושלח וחלר איתרבאי משום יד:

ואיבעית אימא שליחות לקבלה גמי אשבחן בעל ברחה. משמע שרולה לומר דאפי׳ אימרנאי שליחות מדה ניחא כיון דאשכחן בעל ברחה. ע"י אב אע"ג דשאר שליח לא הוי אלא מדעתיה חשיב שפיר דומיא דידה ותימה דחזר מתנה נמי אע"ג דליחא בעל כרחה ניהוי דומיא דידה כיון דאשכחן חלר בעל כרחה כגון חלר שהיה לה קודם לכן דחנן בהזורק (לקמן עו.) דמגורשת ואומר רבינו ילחק דחלרה דמקודם לכן לה הוי בעל כרחה כמו שליחות דאב ° דיכולה להפקירו ולא תחגרש עוד על ידו אבל שליחות דאב אי אפשר לה לעכב בשום ענין שלא יקבל גט בעל כרחה. ואפי׳ בעל כרחה ודוחק: שבן אב מקבד גם דבתו קשנה בעד כרחה. ואפי׳ בעל כרחו של אב מתגרשת כשנותן לו בעל כרחו כדמוכח בפ״ב דקדושין (דף מד.) דאמר קדושין דמדעת אביה ולא היא גירושין דבע״כ בין היא בין אביה פירוש כיון דבעל כרחו של אב כדמוכח בפ״ב דקדושין (דף מד.) דאמר קדושין דמדעת אביה ולא היא גירושין דבע״כ בין היא בין אביה פירוש כיון דבעל כרחו של אב מתגרשת יכולה היא לקבל כמוהו וכן פירש שם בקונט׳ ועוד אמרינן התם נערה מהו שתעשה שליח לקבל גיטה מיד בעלה כיד אביה דמיא או כחלר אביה דמיא משמע דע"י חלר אביה מתגרשת שלא מדעתו כמו שהיא מקבלת שלא מדעתו אפילו אם כחלר אביה דמיא:

קכט סעיף ד: ב ג מיי' פ"ד מהל' גירושין הלכה ה סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סי קכל סעיף ז: סד ד ה ו מיי' פ"ה מהלכות גירושיו הל׳ יז [והלי"ח] סמג עשין טוש"ע אה"ע סי קלנ סעיף [טו יו] יח: סה ז מיי׳ פ״ד מהל ז מיי' פ"ד מהלכות זכיה הלכה א סמג

םב א מיי׳ פכ״ו מהל׳

עשין לג טוש"ע ח"מ סי

עשיו פב טוש"ע ח"מ סי רמה סעיף י: בו ח מיי׳ פ״ב מהל׳ גירושין הלכה סמג עשין נ טוש"ע אה" סי' קמא סעיף ד:

תורה אור השלם בִּי יִקַּח אִישׁ אִשְּׁה
וּבְעָלָה וְהָיָה אִם לֹא יַבְּבֶּא חֵן בְּעִינְיוֹ כִּי מְצָא הָהָ עָרְוַת דְּבָר וְכְתַב לְה סָפֶּר בְּרִיתָת וְנְתַן בְּיִדְה ושלחה מביתו:

גליון הש"ם

תום' ד"ה ואב"א וכו' דיכולה להפקירו. קשה לי הא מ"מ משכחת בחלר דקטנה שהוא בע"כ דא"י

הנהות הב"ח (A) תום' ד"ה והילכתה וכו' דאמר רבא כתב וכו' דהויא ליה חלר:

מוסף תוספות

א. [ד]אי מטעם הודאה מיחייב א"כ ל"צ שיהא קנוי לערב. מוס' כתונות קנ. ד"ה לליכל. ב. אלא הא קמ"ל דאפי תמצי לומר . דלא מיחייב משום דלא משעבד נפשי׳ הואיל ולא הוי בשעת מתן מעות מ״מ מחמת הודאה מיחייב. תוס׳ כתובות קב. ד"ה כתנחי. ג. ואת"ל דמודה ר' הודאה ומה השיבו הרי שהיה חונק, אין הנדון דומה לראיה. תוס' כתוכות בכפות קאמר, משום דהו"ל חצר שאינה משתמרת לדעתה. אלמא ישו וכפות בעיא אבל ישן ישן וכפות בעיא אבל ישן בלא כפות א״נ כפות ונעור לא, דתרתי בעיא חצר שאינה מהלכת ומשתמרת לדעתה של אשה. רשנ״ח. ה. והכא חד מינייהו נקט ה״ה לאידך. רשנ״ל. משום עבדו הבא לאחר מכאן. שיטות קדמונים. I. דמלתא הוא דכיוו דגמרינו ליה מיד תוס׳ הכח״ש. ח. לא יהבינן לי׳ דין שליחות, הרא״ש. . תום׳ יווון. מול הילחא רעלמא